

25/8/2013

Προς την ελευθερία
(Δύο βήματα και ένα φτερούγισμα)

Έ! Σε εσένα μιλάω.

Μάταια.

Διότι, παρότι ακούς, δεν θέλεις και πλέον δεν μπορείς να καταλάβεις.

Σε εσένα μιλάω, που η φύση σε προόριζε για δίποδο, αλλά η θρησκεία σε έπεισε ότι πρέπει να έρπεις σα σαύρα.

Σε έπεισε πριν ακόμα γεννηθείς,
πείθοντας τους γονείς σου.

Μονάχα ακολουθείς. Δεν οδηγείς πια.

Ούτε τον εαυτό σου.

Ξέχασες ότι μπορείς και μόνος σου να ζεις.

Αντάλλαξες την εκ γενετής ελευθερία σου με την υπόσχεση για ασφάλεια και το αντίδωρο της μεταθανάτιας ζωής,

ψάχνοντας σε κοινωνίες και πολιτικά συστήματα

ψάχνοντας σε ναούς.

Το ίδιο πάντα έργο.

Η μονάδα θυσιάζεται για την ιδέα μιας ομάδας που τελικά πάντα καπηλεύονται λίγοι.

Και τώρα φοβάσαι.

Φοβάσαι ακόμα και να δεις την αλήθεια.

Αλήθεια, πόσο φοβάσαι να ξανατολήσεις να σταθείς στα πόδια σου.

Τρέμεις, γιατί χιλιετίες ολόκληρες έζησες άβουλα, ακολουθώντας σα σαύρα.

Μα μην κοιτάς πίσω.

Αυτά που χάθηκαν, χάθηκαν.

Έλα. Προσπάθησε. Πάμε αργά.

Μη φοβάσαι. Το πολύ-πολύ να πέσεις.

Κι αν πέσεις, θα ξανασηκωθείς.

Και λίγο-λίγο θα φτάσεις στην κορυφή εκείνου του βουνού.

Μακριά από νόμους και θεούς.

Θα απαρνηθείς την ασφάλεια.

Θα απαρνηθείς τη συνύπαρξη

και θα επανακτήσεις την ελευθερία σου.

Την ελευθερία σου από τους άλλους.

Την ελευθερία σου από τα κοινωνικά και θρησκευτικά συστήματα.

Τότε πια θα έχεις κάνει το πρώτο βήμα και θα βρεθείς στο προσωπικό σου εργαστήριο.

Θα έχεις πετύχει την αποδόμηση.

Και τότε θα αρχίσει η δόμηση.

Τότε θα αρχίσει η δημιουργία.

Θα αρχίσει η απαίτηση ελευθερίας από τον ίδιο σου τον εαυτό.

Κοίτα μέσα σου τότε και διώξε τις φυλακές.

Κάψ' τες. Ελευθερώσου.
Κάψε τη συνήθεια για χάρη σου.
Κάψε το όνειρο για χάρη σου.
Κάψε το ήθος για χάρη σου.
Κάψε τον χθεσινό εαυτό σου για χάρη του σημερινού.
Κι αύριο πάλι.
Κι όταν θα βρεθείς μόνος μες στη φύση,
χωρίς πια να μπορείς κι ούτε να θες τον εαυτό σου να ορίσεις,
τότε θα έχεις κάνει το δεύτερο βήμα.
Και ξάφνου θα διαπιστώσεις ότι μπορείς μόνος να περπατάς.
Θα χαλαρώσεις λίγο.
Θα χαμογελάσεις.
Δεν είναι λίγο αυτό που θα έχεις πετύχει.
Θα έχεις κάψει σχεδόν όλες τις φυλακές.
Θα έχεις ρίξει σχεδόν όλα τα οχυρά που σου στερούσαν την ελευθερία.
Μονάχα να προσέξεις:
Αν στον δρόμο για τη βουνοκορφή έχουν κινήσει κι άλλοι,
μην υιοθετήσεις ποτέ το ίδιο βήμα... τον ίδιο παλμό...
Όχι άλλες παρελάσεις... εθνών, θρησκειών, ομάδων.
Αρκετά.

Και μη σαγηνευτείς από τη γοητεία της ιδέας μιας δικής σου ομάδας.
Ωραίο θα ήταν, μα καλά το ξέρεις πια πως δυστυχώς δεν θα μπορέσει να λειτουργήσει.
Δεν ελευθερώθηκες από τους παλιούς θεσμούς για να αυτοφυλακιστείς σε νέους.
Μην αναγνωρίσεις και μην επινοήσεις κανένα θεσμό,
παλιό ή νέο...
των άλλων ή δικό σου.
Αρκετά με τις φυλακές.
Και τότε θα ζήσεις την ανακτημένη ελευθερία σου περιφρουρώντας την και απολαμβάνοντάς την.
Και τότε θα μπορείς να απολαύσεις τη ζωή.
Το αξίζεις.

Μα πάλι, επειδή είσαι σκεπτόμενο δίποδο,
επειδή είσαι άνθρωπος,
μέσα σου θα σε κατατρώει ακόμα μία σκέψη.
Πώς να ελευθερωθείς από αυτή την τελευταία φυλακή;
Γέννημα της φύσης ο άνθρωπος.
Ζει μέσα της και μέσα στα ανθρώπινα όρια του.
Ζει μέσα στη χρονική διάρκεια της ζωής του,
φυλακισμένος στον φόβο του τέλους.
Το τελευταίο οχυρό που πρέπει να πέσει,
η τελευταία νίκη πριν την ολική ελευθερία
είναι ο θάνατος του φόβου του θανάτου,
που μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της εγκατάλειψης
της ανθρώπινης διάστασης...

του ανθρώπινου περιορισμού.
Κι αυτό δεν θα μοιάζει πια με βήμα
αλλά με φτερούγισμα.

Μα λέω να περιμένω.
Κάθε πράγμα στην ώρα του.